

Кой каквото чини . . .

(Разказъ).

Е. Спространовъ.

Баща ми бѣше лѣкарь. Всѣки день мнозина дохождаха у насъ да търсятъ здраве за разнообразнитѣ си недъзи

До насъ живѣеше баба Неда Непендекътъ. Прѣкоруваха я Непендекъ, защото бѣше opakъ човѣкъ. Който се заловѣше нѣщо съ нея, все щѣше да срѣщне нѣкоя злочестина.

Баба Неда имаше куче. И то бѣше opakъ като стопанката си. Не хапеше, но плашеше болнитѣ съ лая си и съ налитанието си. Баща ми ѝ казваше:

— Недо, връзвай денѣ кучето; неприятно е да плаши хората, що идватъ у насъ . . .

— Не хапе, господине, отговаряше Неда, безвръдно е.

— Истина не хапе, Недо, ама нали плаши хората !

Баба Неда се мѣеше.

Баща ми повтори молбата си нѣколко пѣти и се скара еднажъ, но нищо не помагаше. Най-сетнѣ се рѣши на крайна мѣрка, — рѣши да отрови кучето на баба Неда. Направи нѣкаква питка и отиде да я хвърли на кучето. Безъ да се досѣти, че нашето кученце — едно мило и хубаво животинче, за което ни даваха повече отъ сто лева, играе около Нединото куче, той хвърли питката. Кучето на баба Недая на лапа, но и нашето се спусна бързо и събра